

Arrest

nr. 188 706 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 juni 2017 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. P. R. MUKENDI KABONGO KOKOLO, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 oktober 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 10 maart 2016 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd bij arrest nr. 167 392 van 11 mei 2016. Op 6 oktober 2016 neemt de Commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 183 475 van 7 maart 2017 waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. Op 29 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 19 oktober 20 oktober 2016 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit bevel wordt verlengd tot 25 maart 2017.

1.4. Op 12 juni 2017 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: K.B.

voornaam: T

(...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 19.10.2016), ter kennis gegeven op 20.10.2016.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zalaanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is

dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft op 12.10.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 06.10.2016. Betrokkene ontving vervolgens op 20.10.2016 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van

19.10.2016) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkene asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 07.03.2017. Betrokkene ontving vervolgens op 16.03.2017 per aangetekend schrijven een verlenging van zijn bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 19.10.2016) geldig tot 25.03.2017.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in België verblijvende onderdane (M.P. (...) en haar kind B.N.D. (...)) en met haar een kind heeft (K.B.T., °18.03.2017) , geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkenes partner, haar kind en hun gezamenlijke kindje kunnen betrokkene tijdens de scheiding bezoeken in een land waar betrokkene toegang tot heeft of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale band onderhouden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relaties, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkene's kind nog een baby is, de impact van deze tijdelijke scheiding van betrokkene voor de baby de minste impact zal hebben. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 19.10.2016), ter kennis gegeven op 20.10.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform artikel 39/57, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

2.2. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen de bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het “*beginsel van goed bestuur die ervan uitgaan dat alle beslissingen gemotiveerd moeten worden*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966 (hierna: de bestuursstaalwet) en van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht,

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Van de schending van het recht om gehoord te worden.

Overwegende dat volgens het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie C-116/13 van 5 november 2014, het recht te worden gehoord, behoort tot het respect van de rechten tot verdediging, die deel uitmaken van de EU rechten.

Dat het recht om te worden gehoord aan iedereen de kans geeft zijn standpunt op nuttige en effectieve wijze kennis te geven tijdens de administratieve procédure en voor het nemen van elke beslissing die

potentieel de belangen van de partijen kan aantasten (§ 45 en 46). Hierin wordt gezegd dat de plicht om de rechten van verdediging te eerbiedigen t.a.v de partijen die hierbij worden benadeeld, bij het bestuur ligt wanneer ze maatregelen nemen in de reikwijdte van de EU. (§ 50) ;

Dat de regel volgens de welke de persoon waarvoor de beslissing werd gemaakt in staat moet worden gesteld zijn observatie bekend te kunnen maken, voor de beslissing wordt genomen. Dit heeft tot doel dat het bestuur rekening kan houden met alle pertinente elementen in casu, zodat de betrokken persoon een werkelijke bescherming geniet. Deze persoon moet de kans krijgen om zijn fouten te verbeteren of bepaalde persoonlijke elementen die invloed zouden hebben op de beslissing van de rechter bekend te maken Hieruit vloeit voort dat het recht om gehoord te worden voor de beslissing m.b.t een verwijdering, het bevoegd bestuur moet helpen om met voldoende kennis van het volledige dossier een beslissing te nemen die hij dus ook op een gepaste manier zat kunnen motiveren. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene zijn recht op hoger beroep goed zal kunnen uitoefenen... (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59)

Dat de Raad van State in zijn arrest n 230 257 van 19 februari 2015 zegt dat: volgens het Hof van Justitie van de E.U, het recht om te worden gehoord voor het nemen van een beslissing dat mogelijks de belangen van een partij schaadt, behoort tot de rechten tot verdediging (algemeen beginsel van het E U recht) (CJUE, C-249/13r 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Dat gelet op het doel van dit rechtsbeginsel, het bevoegd bestuur, om met kennis van zaken te beslissen: een goed onderzoek moet voeren naar de feiten en de nodige inlichtingen bijeen moet brengen om de beslissing te nemen met inachtneming van alle elementen van het dossier (C,E, 19 février 2015, n° 230.257)

Dat het recht te worden gehoord toepasselijk is in de mate waarin de drie cumulatieve voorwaarden die het Hof van Justitie heeft vast gelegd aanwezig zijn. Inderdaad benadeelt de genomen beslissing de betrokkene in de mate waarin het de persoon dwingt het grondgebied te verlaten terwijl ze hier verblijft sinds 2002. Ze is goed geïntegreerd in onze maatschappij en heeft er banden ontwikkeld in de zin van artikel 8 EVRM.

Dat de genomen beslissing betrekking heeft tot het Europees recht in de mate waarin het gaat over een beslissing om het grondgebied te verlaten in de zin van de richtlijn 2008/115/CE;

Dat de eerbied van het recht te worden gehoord kan leiden tot een andere beslissing in de mate waarin verzoekster spreekt over elementen die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, namelijk

2. Van de schending van artikel 8 EVRM

De aanwezigheid van een gezinsleven in België, met haar moeder Mevrouw Mme M. P. B., die een verblijfsvergunning heeft voor een periode van 5 jaar;

Dat de verwerende partij, aan verzoekster de kans niet gaf om haar standpunt op nuttige en effectieve wijze mee te delen;

Dat dit gedrag vanwege de verwerende partij een schending is van het recht te worden gehoord en het recht op verdediging;

Dat in de mate waarin de beslissing eenzijdig werd genomen door verwerende partij, zonder dat verzoekster elementen heeft kunnen mede delen m.b.t haar persoonlijke situatie, die de administratieve procédure mogelijks kon beïnvloeden en leiden tot een andere beslissing, het recht om te worden gehoord (als algemeen rechtsbeginsel van het EU recht) aan de verwerende partij deplicht oplegt om deze elementen te laten gelden door verzoekster.

Dat de verwerende partij het volledige dossier niet met zorg en onpartijdigheid heeft onderzocht.

Dat geen élément in het administratief dossier de verwerende partij vrijstelt om de verzoekster te verhoren voor het nemen van de betreden beslissing;

Overwegende dat de werkelijkheid van het gezins- en privéleven van verzoekster in België is.

Dat artikel 74/13 voorziet dat ;"(...)"

Dat uit het voorgaande resulteert dat indien de verwerende partij in bepaalde gevallen bepaald in art 7 van de wet van 15 december 1980, aan elke persoon afkomstig van een ander land die zich op het Belgisch grondgebied bevindt, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten, deze niet automatisch moet worden toegepast op alle gevallen en in alle omstandigheden. Het onregelmatige

verblijf op zich volstaat dus niet om het bevel te rechtvaardiger, zonder dat andere factoren in acht worden genomen.

Dat trouwens de motivering van de bestreden beslissing duidelijk laat blijken dat minister of zijn gedelegeerde geen rekening hebben gehouden met het gezinsleven van de verzoekster en bovendien ook niet met de omstandigheden eigen aan de situatie van verzoekster, namelijk het gezinsleven dat ze met haar zieke moeder in België leidt;

Dat de verwerende partij moest rekening houden met het geheel van de omstandigheden van feit mbt situatie van verzoekster voor de maatregel nam om verzoekster te verwijderen.

Dat het respect van de sociale, affectieve en familiale banden die verzoekster sinds 15 jaar in België heeft ontwikkeld, namelijk met haar gezin, aldus beschermt zijn door het artikel.

Dat de verwerende partij volledig in gebreke blijft aan te tonen dat slechter bestuur in deze litigieuze beslissing m.b.t het privé -en gezinsleven van verzoekster noodzakelijk en evenredig is met het beoogd doel (art. 8§2 EVRM), terwijl deze in de motivering van zijn beslissing moest aantonen dat er een evenwicht bestaat tussen het beoogd doel van de beslissing en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbied van het privé - en gezinsleven. Wat ze nergens heeft gedaan.

Dat de verwerende partij geen ernstig onderzoek heeft gevoerd van de zaak in functie van de omstandigheden waar ze kennis van had, waardoor de bestuurshandeling het art. 8 EVRM schendt.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de zorg had om deze elementen in acht te nemen, waar ze wel kennis van had;

Dat door zich op die manier te onthouden het gezinsleven van verzoekster in acht te nemen zoals voorzien in art. 74/13 van de wet van 15 december 1980, de verwerende partij heeft verzuimt aan haar plicht, het geheel van de belangrijke elementen in casu in acht te nemen (van hetzelfde artikel)

Dat door de beslissing niet te motiveren im.b.t het privé - en gezinsleven van verzoekster in België, de litigieuze beslissing duidelijk het art. 8 EVRM schendt;

3. Voor wat betreft de redactie van de in het Nederlands genomen beslissing, terwijl de hele procedure sinds zijn asielaanvraag in het Frans verliep. Een Nederlandstalige beslissing is een schending van de wet op het gebruik der talen.

Overwegende dat artikel 30 van de grondwet vermeldt dat "het gebruik der talen in België is vrij; het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken."

Dat het artikel de regel van de vrijheid der talen vast legt en aan de wetgever de macht geeft te talen te regelen voor wat betreft de daden van het openbaar bestuur en van de rechtszaken.

Overwegende dat het art. 1, §1, 1° van de gecoördineerde wetten op het taalgebruik in bestuurszaken voorziet dat: "1° op de gecentraliseerde en gedecentraliseerde openbare diensten van de Staat, van de provinciën, (van de agglomeraties, van de federaties van gemeenten) en van de gemeenten, voor zover zij inzake taalgebruik niet beheerst worden door andere wet."

Dat het gebruik der talen dus in de zaken met betrekking tot de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt door de regels van deze wet, en wanneer deze geen antwoord biedt op een welbepaalde zaak, moet men naar de wet op het taalgebruik in bestuurszaken van 18 juli 1966;

Overwegende dat het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 zegt dat: (...)

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.

Overwegende dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod niet gevisieerd worden door het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Dat vanaf het ogenblik dat het artikel 51/4 van deze wet het beginsel van vrijheid van het gebruik der talen beperkt, deze regel een strikte interpretatie moet krijgen net zoals de gecoördineerde wetten mbt tot het gebruik ter talen. Deze wetten verschijnen namelijk als beperkingen op de vrijheid van het gebruik der talen dat blijkt uit het artikel 30 van de grondwet (C-E-, n°190 241 du 5 février 2009).

Dat blijkt dat het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 in casu niet van toepassing is;

Dat aangezien de wet van 15 december 1980 het gebruik der talen in deze hypothese niet regelt, het aldus volstaat om naar de gecoördineerde wetten mbt het gebruik der talen en in casu na te gaan of het artikel 41 van deze wetten toepasbaar is;

Overwegende dat hetzelfde artikel 41 vermeldt dat: (...)

Dat de verwerende partij de Nederlandse taak heeft gebruikt in tegenstelling tot de taal waarin de procédure verliep tot nu toe, namelijk het Frans;

Dat hier dus een duidelijke schending van het voorschrift blijkt;

Dat de verzoekster in al haar verzoeken haar wil heeft meegedeeld om de procedure in het Frans te laten verlopen;

Dat er aldus geen reden is voor de verwerende partij om plots te beslissen een andere taal te gebruiken, namelijk het Nederlands;

Dat hierdoor de beslissing zou moeten vernietigd worden.

4. Betreffende de omstandigheden van de asielaanvrager met betrekking tot een mogelijke terugkeer naar Congo (RD Congo) en de actuele veiligheid in Congo, wetende dat verzoeker zijn land verleit door persoonlijke vervolgingen.

Overwegende dat het verslag van de ONG Unsafe Return dat in januari 2012 verscheen, de verklaringen van de Britse regering in twijfel trekt, die beweerden dat de asielaanvragers in Congo veilig zijn;

In het rapport genaamd "Verwijdering van Congolese de asielaanvragers", spreekt Catherine Ramos van de ervaring van 17 Congolezen die teruggestuurd werden in RD Congo, die slechte behandelingen hebben meegemaakt van bij hun aankomst aan de luchthaven van N'djili in Kinshasa: vast houding, afpersing, diefstal, agressie en voor anderen seksuele misbruik. Beschouwt sis "verraders" omdat ze asiel hebben gevraagd in het buitenland, worden ze aldus zo behandeld. Ook indien ze de luchthaven probleemloos kunnen verlaten, lopen ze; het risico op elk ogenblik te worden gearresteerd.

<http://afrique.kongotimes.info/mobile/rdc/diaspora/3716-congo-asiel-congolais-refoules-angleterre-maltraites-kinshasa.html>

Dat een ander verslag van de Congolese media spreekt over de onmenselijke en vernederende behandelingen en alle asielzoekers die terug worden gestuurd, vooral diegene die een asielaanvraag hebben geprobeerd in Europe of In een ander Afrikaans land. Het geval voor Congolezen teruggestuurd uit Zuid Afrika, is voldoende opvallend om deze beweringen te bevestigen.

http://www.7sur7.cd/index.php?option=com_content&view=article&id=33803:-alors-que-la-rdc-est-en-guerre-et-en-pleine-crise-post-electorale-un-charter-ramene-des-congolais-expulses-par-londres&catid=35:la-tempe

Het is ook van belang te vermelden dat de verwijderde asielaanvragen het meest in gevaar zijn aangezien ze door de Congolese autoriteiten worden gezien als vijanden van de heersende regering, die ze aldus moeten uitschakelen. Ook worden deze mensen die terug worden gestuurd naar Congo in quarantaine geplaatst in een gevangenis. Vervolgens worden ze doorgestuurd naar Makala of Lumubashi, in Katange.

Dat uit voorgaande blijkt dat er geen twijfel is dat bij haar terugkomst de verzoekster vervolgingen riskeert of ernstige aantastingen in de zin van het verdrag.

Zeker in het huidige politieke- en veiligheidsklimaat.

Inderdaad zegt de CENCO dat ze ongerust zijn over de veiligheidssituatie en over de schendingen op de mensenrechten in RDC, meer bepaald in centraal Kasai, volgens de beweringen van de secretaris generaal van deze structuur, l'abbé Donation Nshale. In een verklaring van vrijdag 21 april en uit het boek van Thimotheus in de Bijbel, met als titel «Proclame la parole, insiste à temps et contretemps, réfute, menace exhorte, avec une patience inlassable et de souci d'instruire» de Piores eisen een apart en objectief onderzoek, om de verantwoordelijkheid te bepalen.

<http://www.radiqokapi.net/2017/04/22/actualite/politique/rdc-la-cenco-sinquite-de-la-securitaire-et-de-violation>.

http://fr.africetime.com/republique_democratique_du_congo/republique_democratique_du_congo

Dat het onderzoek van de verwerende partij aldus betreuwenswaardig is in de mate waarin ze ongegrond is en dat ze het beginsel van behoorlijk bestuur aantast.

Dat ze misbruik heeft gemaakt van een bevoegdheidsoverschrijding in da mate waarin ze een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

Een mogelijke terugkeer in deze omstandigheden, zal met zekerheid verzoekster blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen en vormt een schending op het artikel 3 EVRM.

5. Ernstige en moeilijk te herstellen schade die het verzoek tot schorsing rechtvaardigt

Overwegende dat de verzoekster in België leeft sinds 11 jaar.

Door het bevel van verwijdering van het grondgebied uit te voeren, verliest de verzoekster haar enige kans om een verblijfsvergunning te krijgen in een land waar ze al leeft sinds 11 jaar en waar zij bijzonder goed geïntegreerd is.

Dat het van belang is te vermelden dat om aan de voorschriften van het artikel 39/82, §2 van de wet van 12 december 1980, de verzoekster geen ernstige schade moet aantonen maar dat deze moet de redenen aantonen waarvoor de onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissingen een ernstige en onherstelbare schade zouden veroorzaken.

Dat dus blijkt dat de ernstige en onherstelbare schade gelinkt zijn aan de middelen die hierboven werden gegeven. Hieruit volgt dat de beweerde schade, in de omstandigheden in casu, namelijk die van een spoedeisend geval, voldoende consistent en geloofwaardig (En ce sens, RvV, Arrest, nr. 126 139 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II)."

3.3.2.2. Zoals verzoeker zelf opmerkt kan de bestreden beslissing *in casu* niet worden beschouwd als een "daaropvolgende beslissing tot verwijdering van het grondgebied", in de zin van artikel 51/4, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient *in casu* te worden beschouwd als een maatregel waarvan het taalgebruik wordt voorgeschreven door de bestuurstaalwet. (zie naar analogie RvS 10 januari 2017, nr. 236.991).

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing, die in het Nederlands is opgesteld, een schending inhoudt van artikel 41, § 1 van de bestuurstaalwet, en in het Frans had moeten worden opgesteld.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een ambtshalve maatregel die werd genomen ten aanzien van een vreemdeling van wie werd vastgesteld dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. De bestreden beslissing is dus geen antwoord op enige verblijfsaanvraag of andere aanvraag van verzoeker, noch een rechtstreeks gevolg van enige aanvraag. Derhalve is artikel 41, § 1, van de bestuurstaalwet in deze niet van toepassing is.

Een schending van de bestuurstaalwet wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker, maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, zodat hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van

het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.3.2.4. De bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet: *“wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”*.

Verzoeker betwist niet dat hij zich in dat geval bevindt. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt *prima facie* dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de vermeende schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, moet het volgende worden vastgesteld:

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of –machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door verzoeker voorgehouden gezinsleven.

Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt

aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aangaande het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM als volgt wordt gemotiveerd:

"Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in België verblijvende onderdane (M.P. (...)) en haar kind B.N.D. (...) en met haar een kind heeft (K.B.T., °18.03.2017), geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Betrokkenes partner, haar kind en hun gezamenlijke kindje kunnen betrokkene tijdens de scheiding bezoeken in een land waar betrokkene toegang tot heeft of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale band onderhouden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relaties, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend. Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog een baby is, de impact van deze tijdelijke scheiding van betrokkene voor de baby de minste impact zal hebben. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM."

Uit deze motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk acht heeft geslagen op het gezinsleven van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM, en bijgevolg ook in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, en noodzaakt een individueel onderzoek zodat wordt gewaarborgd dat de verwerende partij rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zoals het gezins- en familieleven van de betrokken vreemdeling. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt verder dat het bestaan van het gezinsleven van verzoeker, ter staving waarvan hij een attest van gezinssamenstelling en geboorteakte toevoegt aan zijn verzoekschrift, niet wordt betwist.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat er een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM heeft plaats gevonden waarbij de omstandigheden eigen aan de verzoeker werden betrokken,

met name de samenwoning met zijn legaal in België verblijvende partner, het kind van zijn partner en hun gemeenschappelijk kind. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar *“het gezinsleven dat ze met haar zieke moeder in België leidt”* en *“de sociale, affectieve en familiale banden die verzoekster sinds 15 jaar in België heeft ontwikkeld”*. De Raad stelt vast dat verzoeker *in casu* geen zieke moeder in België heeft en dat verzoeker pas in 2015 België is binnengekomen zodat dit hele betoog feitelijke grondslag mist. Verzoeker heeft immers in het kader van zijn gehoor op 12 juni 2017 verklaard geen familieleden te hebben in België, buiten zijn partner en gemeenschappelijk minderjarig kind. Verder heeft hij verklaard in 2015 in België te zijn aangekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich verder beperkt tot een summier, vaag en theoretisch betoog waarbij hij niet verduidelijkt noch concretiseert met welke andere elementen van zijn gezinsleven geen rekening werd gehouden. Voorts betwist verzoeker niet concreet de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging en slaagt hij er niet in het determinerend motief aangaande zijn gezinsleven te weerleggen met name dat *“de verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure (...) een tijdelijke scheiding [betreft]”* *“geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee [brengt], “Betrokkenes partner, haar kind en hun gezamenlijke kindje (...) betrokkene tijdens de scheiding [kunnen] bezoeken in een land waar betrokkene toegang tot heeft of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale band onderhouden”, dat “om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relaties, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst”, de “terugkeer naar het land van herkomst (...) slechts tijdelijk [is]”, “dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend”, dat “gezien betrokkenes kind nog een baby is, de impact van deze tijdelijke scheiding van betrokkene voor de baby de minste impact zal hebben”*. De verwerende partij merkt terecht op dat verzoeker deze motieven volstrekt onbesproken laat.

In dit opzicht wijst de Raad er tevens op dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Aldus slaagt verzoeker er niet in het determinerend motief aangaande zijn gezinsleven te ondermijnen, met name dat het *in casu* een *“tijdelijke scheiding”* betreft die *“proportioneel [is] wat betreft artikel 8 EVRM”*. Verzoeker brengt immers geen concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat zijn situatie, met name een tijdelijke scheiding om te voldoen aan de verplichting om een verblijfsaanvraag via de gewone procedure - dit is middels het indienen van een visumaanvraag type D in het kader van gezinshereniging bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland -, zou moeten worden beschouwd als uitzonderlijk in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM; noch geeft hij concreet aan omtrent welke elementen niet afdoende en niet met kennis van alle relevante gegevens zou zijn gemotiveerd.

Hij maakt derhalve *prima facie* niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat zijn privé- en gezinsleven de bestreden beslissing niet in de weg staat, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Een wanverhouding tussen de belangen van verzoeker die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land enerzijds, en het door de bestreden akte beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve *prima facie* niet.

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 95, punt (b)).

Het komt in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en *RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Wanneer bronnen, zoals landenrapporten, een algemene situatie beschrijven, dan moeten de specifieke beweringen van verzoekende partij te worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y. v. Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi v. Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim v. Turkije*, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 359 in fine). Men moet "concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen" (*RvS* 20 mei 2005, nr. 144.754).

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst, DRC Congo, hem met zekerheid zal blootstellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij verwijst naar een aantal rapporten die gewag maken van slechte behandelingen van afgewezen Congolese asielzoekers die worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

De Raad verwijst naar het arrest *Z.M. tegen Frankrijk* van 14 november 2013 waar het EHRM het volgende heeft uiteengezet:

"64. La Cour constate que le requérant allègue l'existence d'un risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la Convention en cas de renvoi vers la RDC, non en raison d'une situation de violence généralisée dans ce pays, mais du fait de sa situation personnelle en tant que militant au sein de l'opposition au gouvernement de Joseph Kabila.

65. Il appartient donc à la Cour de déterminer si le requérant, en sa qualité d'opposant politique, risque d'être exposé à des mauvais traitements.

66. Les rapports internationaux consultés (voir paragraphes 42-43) mentionnent que les ressortissants de la RDC renvoyés dans leur pays sont automatiquement interrogés à leur arrivée à l'aéroport par la DGM. Lorsqu'ils sont identifiés comme des opposants au gouvernement Kabila, que ce soit en raison de leur profil politique, militaire ou ethnique, ils risquent ensuite d'être envoyés au centre de détention de la DGM à Kinshasa ou à la prison de la direction des renseignements généraux et services spéciaux (DRGS) de Kin-Mazière. Les rapports font état de détentions pouvant durer de quelques jours à plusieurs mois durant lesquels les personnes incarcérées sont soumises à des traitements inhumains et dégradants, voire subissent des actes de torture.

67. Au regard de ces constatations, la Cour estime que, pour qu'entre en jeu la protection offerte par l'article 3, le requérant doit démontrer qu'il existe des motifs sérieux de croire qu'il présenterait un intérêt tel pour les autorités congolaises qu'il serait susceptible d'être détenu et interrogé par ces autorités à son retour (voir NA. c. Royaume-Uni, précité, § 133, et Mawaka c. Pays-Bas, no [29031/04](#), § 45, 1er juin 2010).

68. En l'espèce, le requérant allègue avoir eu des activités militantes en tant que caricaturiste au sein de l'opposition, en particulier pour le MLC et l'UDPS, à partir de 2005 et jusqu'en juin 2008, date à laquelle il se réfugia en France."

Uit de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal van 6 oktober 2016 blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden politiek profiel als oppositielid niet geloofwaardig heeft geacht, hetgeen door de Raad werd beaamd in arrest nr. 183 475 van 7 maart 2017.

Wat betreft de voorgehouden vrees om als afgewezen asielzoeker bij terugkeer in Congo te worden mishandeld, stelt de Raad vast dat verzoeker een vrees herhaalt die reeds eerder werd onderzocht door de bevoegde asieldiensten. Zo stelt de Commissaris-generaal in zijn weigeringsbeslissing van 6 oktober 2016 het volgende:

“Pour finir, le Conseil du contentieux, en son arrêt n°167.392 du 11 mai 2016 demande des investigations supplémentaires au sujet du sort des demandeurs d’asile congolais déboutés. Les informations objectives mises à la disposition du Commissariat général (voir document n° 4, COI Focus, « RDC. Sort des demandeurs d’asile congolais déboutés et des Congolais illégaux rapatriés en RDC – actualisation 11/03/2016 », dans la farde Informations du pays, jointe à votre dossier administratif) montrent qu’il ressort des sources consultées que certaines ont mentionné le fait que des personnes rapatriées ou leur famille devaient s’acquitter d’une somme d’argent auprès des services chargés de l’accueil en vue d’une mise en liberté. Une seule source, mais qui n’a pas voulu être citée mentionne également des « exactions de tout genre » mais ne donne aucune précision sur des cas concrets (la période exacte, les problèmes rencontrés, le nombre de personnes concernées, le pays responsable du retour forcé). Aucune source n’a fait état, pour les rapatriements organisés par la Belgique entre juillet 2015 et février 2016, de cas concrets et documentés de Congolais déboutés ou en situation illégale qui auraient connu des mauvais traitements ou une détention du simple fait d’avoir été renvoyé de force et remis aux autorités congolaises. Les autorités suisses n’ont reçu aucun écho négatif suite aux rapatriements de Congolais qu’elles ont organisées en 2015. La France ne dispose pas d’informations postérieures à celles récoltées durant sa mission de service en 2013. Quant à la Grande-Bretagne, le dernier rapport du Home Office – reprenant notamment les conclusions du « Upper Tribunal of the Immigration and Asylum Chamber » - ne fait mention d’aucune allégation documentée d’arrestations arbitraires ou de mauvais traitements lors des retours de déboutés. Il précise que le fait d’avoir été débouté de la procédure d’asile ne constitue pas en soi un risque réel de persécution. Toujours selon les conclusions de ce tribunal, les autorités congolaises pourraient s’intéresser à certains profils de rapatriés citant les personnes qui seraient recherchées ou suspectées d’activités criminelles en RDC. Enfin, si l’ANMDH évoque un risque en cas de rapatriement pour les profils de combattants, il y a lieu de relever que votre profil politique a déjà été remis en cause ci-avant. Aussi, quand bien même vous auriez participé aux manifestations du mois de janvier 2015, vous n’avez pas rendus crédibles vos problèmes avec les autorités. Par conséquent, vous n’avez pas démontré que vous seriez personnellement visé pour ces activités par vos autorités en cas de retour. Dès lors, il n’est pas possible de considérer qu’il existe, vous concernant, une crainte de subir des persécutions au sens de la Convention de Genève ou un risque réel de subir des atteintes graves au sens de la définition de la protection subsidiaire en cas de rapatriement.”

De Raad stelt hierover in zijn arrest nr. 183 475 van 7 maart 2017.

“Par ailleurs, la partie requérante invoque encore des craintes de persécution en cas de retour dans son pays, du fait de sa situation de demandeur d’asile débouté et cite un extrait d’un rapport de mission effectuée en République démocratique du Congo (RDC) par l’Office français de protection des réfugiés et apatrides (ci-après dénommé OFPRA) abordant la question des déboutés du droit d’asile. Ce rapport explique notamment que « les déboutés et expulsés seraient généralement assimilés à des individus « anti » régime, c’est-à-dire des Congolais de l’étranger défavorables au régime. Concrètement, les déboutés et expulsés peuvent être perçus comme des membres de l’APARECO, soit comme des « combattants » prompts à passer à tabac les responsables congolais lors de leurs déplacements à l’étranger, en Europe notamment. Des expulsés connus comme des opposants courraient un vrai risque de disparaître. En effet, une ONGDH estime que tous les Congolais d’Europe, qui se montrent défavorables au pouvoir en place (les « combattants »), peuvent risque de disparaître en cas de retour en RDC, surtout si leurs familles n’interviennent pas rapidement dès leur interpellation ».

La partie défenderesse dépose au dossier administratif un document du 11 mars 2016 du Centre de documentation du Commissariat général (ci-après dénommé Cedoca), intitulé « COI Focus – République démocratique du Congo – Sort des demandeurs d’asile congolais déboutés et des Congolais illégaux rapatriés en RDC - actualisation » (pièce 14 du dossier administratif). Or, il ressort de ce document qu’il n’existe pas d’allégation avérée d’arrestations arbitraires ou de mauvais traitements de ressortissants congolais (déboutés de l’asile ou auteurs d’infraction) lors du retour en RDC ; que seuls les Congolais suspectés d’infraction, sous mandat d’arrêt ou sous le coup d’une peine de prison

non exécutée, éveillent l'intérêt des autorités congolaises ; que le simple fait d'avoir quitté la RDC sous le couvert d'un passeport faux ou falsifié, ne suffit pas, à lui seul, à exposer l'intéressé à l'attention des autorités congolaises ; ces informations sont en l'occurrence extraites d'un rapport de septembre 2015 du Home Office britannique, publié sur internet et accessible via un lien url (dossier administratif, pièce 14, 4ème document, page 5). De même, il ressort également dudit document que le rapatriement de Congolais à Kinshasa crée manifestement des opportunités d'extorsion d'argent aux dépens de personnes rapatriées ou de leur famille, sans que cette pratique soit qualifiée de persécution relevant du champ d'application de la Convention de Genève ; qu'une information fait état de « combattants » transférés à l'ANR et à la DEMIAP ; qu'il n'y a actuellement pas de cas documenté de personne détenue en prison du fait de son expulsion ; que si une personne est listée comme « combattant » par les services congolais, elle « sera soumise effectivement aux actes de torture physique et moral », sans pour autant que des cas spécifiques puissent être actuellement présentés (dossier administratif, pièce 14, 4ème document, pages 6-7). Par ailleurs, si le rapport en question mentionne, en effet, une source faisant état « d'exactions de tout genre », force est de constater que cette allégation n'est pas autrement documentée ou étayée et qu'elle ne permet dès lors pas, à elle seule, de renverser l'ensemble des constats présentés dans le même document.

Au vu des développements qui précèdent, le Conseil estime que le requérant n'établit pas l'existence, dans son chef, d'une crainte d'être persécuté en raison de sa qualité de demandeur d'asile débouté. Ainsi, s'agissant du rapport de l'OFPRA susmentionné, outre qu'il date de 2013, son contenu ne permet pas de conclure qu'il existerait, dans le chef de tout congolais qui serait actuellement expulsé vers la République démocratique du Congo, une crainte fondée de persécutions ou un risque réel de subir des atteintes graves. Il ne contient pas d'information de nature à renverser les constats précédemment posés, notamment dans le cadre du rapport déposé par la partie défenderesse. Le Conseil rappelle qu'en tout état de cause, le profil politique et la détention alléguée du requérant n'ont pas été considérés comme crédibles, de sorte qu'il n'établit pas qu'il pourrait être particulièrement ciblé à son retour en tant qu'opposant au régime.

Le Conseil considère donc que le Commissaire général a pu à bon droit conclure que la crainte de persécution n'est pas établie et que le récit d'asile n'est pas crédible."

Hieruit blijkt dat verzoekers vrees om als afgewezen asielzoeker bij terugkeer in Congo te worden mishandeld, zeer recent nog heel grondig werd onderzocht door de bevoegde asiendiensten en de Raad, doch niet werd weerhouden.

Door in casu hetzelfde betoog zeer summier te herhalen en algemeen te verwijzen naar een rapport van 2012, getiteld "Unsafe return" van Catherine Ramos, dat evenwel niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd en naar twee internetartikelen waarvan de link, zoals weergegeven in het verzoekschrift, niet werkt zodat ze niet consulteerbaar zijn, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat er nieuwe elementen zijn of gewijzigde omstandigheden die in de huidige omstandigheden ertoe moet leiden dat er anders wordt geoordeeld over de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker verwijst naar de huidige politieke en veiligheidssituatie in het land van herkomst, met name in centraal Kasai, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker afkomstig is uit Kinshasa, niet uit centraal Kasai. In zijn arrest nr. 183 475 van 7 maart 2017 heeft de Raad reeds het volgende gesteld: "Le Conseil constate que la partie requérante ne fournit pas le moindre élément ou argument pertinent qui permettrait d'établir que la situation qui prévaut actuellement à Kinshasa puisse s'analyser comme une situation de "violence aveugle en cas de conflit armé" au sens de l'article 48/4, § 2, c, ni qu'elle soit visée par cette hypothèse. En tout état de cause, le Conseil n'aperçoit, dans le dossier administratif ou dans le dossier de procédure, aucune indication de l'existence de pareils motifs." De loutere verwijzing naar een aantal internetartikelen laat in de huidige omstandigheden niet toe anders te besluiten.

In het licht van de besproken elementen maakt verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat: "Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM."

Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze het risico op een schending

van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Congo heeft beoordeeld, of dat daarover niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

3.3.2.6. Waar verzoeker de schending van het hoorrecht aanhaalt, merkt hij terecht op dat het hoorrecht integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45)

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Dit bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Verzoeker stelt dat hij in België verblijft sinds 2002 en dat hij goed geïntegreerd is en er banden heeft ontwikkeld in de zin van artikel 8 EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die bovendien feitelijke grondslag mist nu hij pas in 2015 in België is aangekomen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker werd gehoord op 12 juni 2017, weliswaar na het nemen van de bestreden beslissing. Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden die zijn zaak kenmerken, met name zijn relatie sinds 2016 en samenwonen met zijn legaal in België verblijvende partner, het minderjarige gemeenschappelijke kind en zijn voorgehouden politieke problemen in Congo. Uit het gehoorverslag van 12 juni 2017 blijkt niet dat hij andere elementen dan deze naar voren heeft gebracht. Uit de motieven blijkt verder dat omtrent deze elementen een beoordeling werd gemaakt in het licht van artikelen 3 en 8 van het EVRM. Uit wat hierboven werd besproken met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikelen 3 en 8 EVRM blijkt dat verzoeker er *prima facie* niet in slaagt elementen naar voren te brengen die aannemelijk maken dat de gemachtigde dienaangaande een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt of deze artikelen heeft miskend.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof kan een schending van het hoorrecht, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had

kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker beperkt zich evenwel tot een vaag, theoretisch en ongestaafd betoog. Hij toont niet aan dat hij enige dienstige informatie of elementen aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden en hem ervan had kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.7. Gelet op bovenstaande elementen besluit de Raad dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding, of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen, noch dat in bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op het eerste gezicht niet, evenmin als een manifeste beoordelingsfout.

Het enige middel, in zoverre gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, is in geen van zijn onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen, in zoverre deze gericht is tegen het bestreden bevel met terugleiding naar de grens. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MAES